

9) Lapkové

„Cože? Další promáčknutý kyrys?“ zamračil se sir Michael, když jeho žáci vraceli půjčené součástky brnění. „Hrom do dračí hlavy! Máme snad trénovat nazí nebo co?!“

Mladí rytíři urychleně a nenápadně vyklízeli prostor kolem rozzlobeného učitele. Jako poslední tu zůstali Janek s Rostislavem, aby uklidili výstroj.

„Hej, vy dva,“ houkl na ně učitel, „zítra ráno naložte na vůz všechny poškozené součásti našeho vybavení. Vzkazte Aloisovi, ať je doveze na hrad Vrchlíkov a nechá je u mistra platněře opravit. A vy dva pojedete jako ozbrojený doprovod.“

„A máme počkat, až bude všechno opraveno?“

„To věřím, že by se vám líbilo dva tři týdny se někde flákat v lesích. Kdepak! Na Vrchlíkově jenom přespíte a vrátíte se. No opravy dohlídne Alois.“

Rostislav s Jankem si vyměnili zklamané pohledy. Celý den se budou na koni courat za pomalým vozem a pak zase rychle šupem zpátky. Nic, co by mladé rytíře potěšilo.

Cesta byla přesně tak nudná, jak se obávali. A co čert nechtěl, kousek před cílem narazili na velký strom skácený přes cestu. Pokusili se ho odtáhnout pomocí koní, ale vzpříčený kmen vzdoroval všem jejich snahám.

„Pilu s sebou mám,“ drbal se na hlavě vozka, „ale už se stmívá, takže do tmy tuhle překážku neodstraníme.“

Chvilku se radili a potom vyslali Rostislava na hrad, aby přivedl nějaké pomocníky s lucernami. Janek odložil zbroj, vyhrnul si rukávy a pustil se

s Aloisem do rozpůlení kmene. Mezitím se setmělo a řezali spíš už jenom po hmatu. Vtom se Jankovi zatmělo před očima a ztratil vědomí. Podobně se vedlo i Aloisovi. Uprostřed lesa se rozzářila lucerna a tmavé postavy začaly prohledávat povoz. Lapkové chvíli nadávali, když zjistili, že je plný poškozené zbroje. Nakonec vozkovi sebrali váček s penězi a odvedli všechny koně.

„No tak! Prober se! Slyšíš? Tak už se konečně prober,“ mladík v koženém klobouku třásl Jankem tak dlouho, až mladý rytíř otevřel oči a hekl bolestí, když se na hlavě dotkl veliké boule.

„No sláva! Oba jste v pořádku,“ pomohl mu mladík vstát a ohlédl se po vozkovi. Ten už mezitím s lucernou kontroloval, co jim chybí.

„Ukradli peníze na opravy, sebrali koně, pila se jim taky hodila, ale vůz nám naštěstí nepoškodili,“ hlásil Jankovi.

„Tihle lapkové nás tu otravují už tři týdny,“ postěžoval si mladík. „Jsou jako duchové. Ukradnou, co se dá, a rychle zmizí. Párkrát už jsme je honili, ale vždycky nám ujedou.“

„Tentokrát neujedou! Nemůžu se do školy vrátit bez koně,“ odhodlaně prohlásil Janek.

Mezitím dorazila pomoc z hradu a u Janka se zastavil Rostislav. Vyslechl, co se stalo, a rozzlobil se stejně jako jeho kamarád.

„Až půjdou všichni spát, vyklouzneme z hradu a podáme si je,“ zašeptal rozčileně.

„Můžu se k vám přidat?“ ozval se stejně tiše mladík v klobouku.

„Jak ti říkají?“

„Andy.“

„A umíš udržet tajemství?“

„Samozřejmě. Taky vás můžu nenápadně dostat z hradu a připravit koně.“

„To se hodí,“ přikývl Rostislav.

Z hradu se vyplížili až hodně pozdě v noci. Díky Andymu, který znal hrad jako své boty, si jich nikdo nevšiml. Krajinu osvětloval měsíční jas, takže ani nepotřebovali lucernu. Na kraji lesa rytíři zadrželi své koně. Jejich průvodce v klobouku na ně zvědavě pohlédl. A vzápětí vykulil oči, protože se tu zničehonic objevili dva modří koně se znamením blesku na čele.

„Ano. Dokážeme najít lupiče a dohonit je,“ odpověděli bleskoví koně rytířům.

„Umíš jezdit bez sedla?“ zeptal se Andyho Janek.

Průvodce se beze slova vyhoupl na koňský hřbet za něj a chytil se ho kolem pasu. Letěli nad lesem jen malou chvíli. U jezírka spatřili oheň a tábořiště. Koně vlétli mezi čtyři odpočívající lapky a mladí rytíři se na ně vrhli. Dva z nich spoutali dřív, než se zmohli na odpor. Zbývající lupiči sáhli po zbraních, ale proti rytířům neměli šanci. V několika minutách byli přemoženi. Janek se rozhlédl a našel školní koně i uloupené věci. Za hodinku už všichni stáli před hradem i se spoutanými lapky.

„Kdyby se někdo ptal, mě jste celý večer ani nezahlédli,“ spiklenecky na mrkl Andy. „Já neprozradím vaše tajemství a vy na oplátku zachovejte to moje.“

„Jaké tajemství měl na mysli?“ zeptal se nechápavě Janek, když jejich průvodce zmizel.

„Těžko říct,“ pokrčil rameny Rostislav, „třeba mu v noci zakázali opouštět hrad.“ Avšak i jemu vrtalo hlavou, kdo vlastně tenhle tajemný mladík je. Tvář skrýval pod kloboukem a vůbec se nezmínil, jakou funkci na

hradě zastává. Kdo ví – třeba ho ještě někdy potkají a dozvědí se víc.

To bylo slávy, když mladí rytíři předali lupiče strážím. Hradní pán jim osobně poděkoval a slíbil, že za odměnu nechá školní zbroj opravit zdarma. Janek i Rostislav už se těšili, jak si touhle zprávou šplhnou u sira Michaela.

© *Ilka Pacovská (2016)*